

*szuszogva. Ráncos arcán megölik a pókokat,
megcsókolják egyenként a homlokát.
Másnap reggel megint a rókát nézik.
A róka szembogara párásan csillog, mintha élne.
Az uraság szerint egyszer megmozdul majd,
s akkor a kastély, a park, a zongora
becsukódik, mint egy szomorú könyv,
amelyben büntetlenül öltek meg valakit.*

SZÉKELY SZABOLCS

15.

*Egy folyóról meséltél a múltkor, hogy olyan, mint itt az utca.
Halforgalom szorgos, végtelen körútja, utcabossza.
Nem szabad kilépni, mondják, forgalomban szigetnyi járda.
Mindig feléd indultam el, mindenképp jó irányba.
Szint alatt gyilkos halak a szag felé, hogyha úsznak.
Vérszagra gyűlnek és nagy rajuk még nagyobbra duzzad.
Én vagyok mindegyik hal, az is, amelyik nem én:
így ringatja el magát, akit a víz nem nevez nevéen.
Végtelen körút, sziget, szorgos halforgalom.
Sok beszédem közt hová tart egyetlen mondatom.
Iránya nincs és szíve nincs, dühös, dugóban áll,
türelme sincs, mert késni fog, vesztegel, dudál,
dühös, mióta késni fog, mert áll csak, vesztegel,
mondat, nem is kell mondani, csak kezdődjön végre el.*

24.

*Póráztól sebes a farkasok nyaka.
Szűkül és ugrál, szűkül és ugat,
ilyen a farka, szimata van, szaga,
szakadnának, rágják a szíjukat,
ezt álmodtam, hogy fogatlanok,
és ami fogja őket: ökölnyi kéz,
ötujjas, szelíd csillagod,
csahos éjszaka, ragyogó ébredés.
Ablakot nyitok, az utca részeg.
Nem is: te vagy az, aki nézed.
Erre gondolok, te legyél inkább.*

*A parkban a szél löki a hintát,
üres hintát lök az üres szél,
folyton másik álomban keresgél.*

28.

*Hamis a múlt, gondosan épített rom.
Riasztják a tűzoltót, a mentőt:
lángot kapott a Jézus Szíve Templom,
kertészkednek a csalódott teremtők.
Kibajt a kiábrándulás, kibajt,
csatába az ötévesforma herceg,
hintó, hintaló, kard ki kard,
a palotában cammogtak a percek,
túlóvták az álmát, nem szokta a zajt,
nem szokta a fényt, mondják, hisztériázik.
Valóságot szeretne: bajvívásra bajt –
fénysziréna köröz a feltámadásig,
múltat gyártanak az épített romok –
dallamtalan szívben metronóm dobog.*

